

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 563/2014
09.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Д.Х. из С.М., чији је пуномоћник В.В.М., адвокат из С.М., против туженог Е. Е. ДОО из С.М., чији је пуномоћник М.С., адвокат из С.М., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1618/13 од 13.11.2013. године, у седници одржаној 09.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1618/13 од 13.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 321/11 од 26.02.2013. године, исправљеном решењем истог суда П1 321/11 од 29.03.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио поништај решења туженог бр. 1845/2011 од 30.03.2011. године о престанку радног односа, да се обавезе тужени да га врати на рад тако што ће га распоредити на послове сагласно његовој стручној спреми, знању и способностима, као и захтев за накнаду штете у висини изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа за период од 30.03.2011. године па до враћања на рад, исплатом 44.455,83 динара месечно са законском затезном каматом од првог у месецу за претходни месец па до исплате, за исплату регреса за годишњи одмор за 2011. и 2012. годину у висини просечне месечне зараде у Републици Србији према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за послове статистике са законском затезном каматом од 01.01.2012. године за регрес 2011. године и од 01.01.2013. године за регрес 2012. године па до исплате; захтев да суд обавезе туженог да уплати тужиоцу доприносе Републичком фонду ПИО за период од 30.03.2011. године до враћања на рад, као и захтев за накнаду трошкова

парничног поступка; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 153.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 618/13 од 13.11.2013. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Сремској Митровици П1 321/11 од 26.02.2013. године, исправљена решењем тог суда П1 321/11 од 29.03.2013. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из става 2. тачка 12. истог члана, на коју се у ревизији указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, који нису противречни стању у списима и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту сарадника за царину и транспорт од 28.04.2006. године. Ово радно место је код туженог систематизовано са једним извршиоцем. У новембру 2010. године тужилац је од стране туженог био упућен на обуку за послове повраћаја плаћене царине. Тужиоцу је обука одржана и завршена 25.01.2011. године. О завршетку обуке за обављање послова повраћаја плаћене царине, обавештен је непосредни руководилац тужиоца С.Т., а и сам тужилац је о томе обавестио свог претпостављеног. После завршене обуке 25.01.2011. године, тужилац није отпочео да обавља поверене послове и до 04.03.2011. године није поднео ниједан захтев за поврат царине. Непосредни руководилац, сазнавши да тужилац није до 04.03.2011. године поднео ниједан захтев за поврат царине, у вези тога је тог дана обавио разговор са тужиоцем, који је рекао да нема времена да подноси захтеве и да не зна. Тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се тужилац изјаснио. Тужени је потом 30.03.2011. године донео спорно решење о отказу уговора о раду на основу члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду у вези са чланом 54. тачка 12. Колективног уговора туженог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови примени материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, враћање тужиоца на рад и накнаду штете због незаконитог отказа.

Закон о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005, 61/2005, 54/2009), у члану 179. прописује да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на понашање запосленог и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2.); ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3.).

Одредбом члана 54. тачка 12. Колективног уговора туженог прописано је да је повреда радне обавезе због које послодавац може запосленом да откаже уговор о раду: неизвршавање одлуке и налога директора или непосредног претпостављеног.

По оцени Врховног касационог суда, тужилац није обављао послове које су у опису његовог радног места у вези поврата царине за које је претходно био на обуци која је завршена 25.01.2011. године, тако да је својом кривицом извршио наведену повреду радне обавезе, јер није поднео ни један захтев за поврат царине у периоду од 25.01.2011. године до 04.03.2011. године. Осим тога, о разлозима за неизвршавања ових послова није обавестио свог претпостављеног и 04.03.2011. године се понашао према претпостављеном на начин који је тужени оценио као понашање због којег не може да настави рад код послодавца. Оваквим радњама тужиоца образована су оба отказна разлога прописана чланом 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, тако да је тужени послодавац донео законито решење о отказу уговора о раду, коме је претходило достављање упозорења о постојању разлога за отказ у складу са обавезом послодавца која је прописана чланом 180. Закона о раду. Како је тужиоцу законито престао радни однос, нису испуњени услови из члана 191. Закона о раду за враћање тужиоца на рад и накнаду штете.

Имајући у виду наведено, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

У ревизији тужилац истиче да је првостепени суд утврдио постојање услова за отказ уговора о раду само из разлога који је прописан чланом 179. тачка 2. Закона о раду, а да другостепени суд утврђује и постојање отказног разлога из тачке 3. истог члана, те да је на тај начин другостепени суд извршио битну повреду одредаба парничног поступка. Међутим, ови ревизијски наводи нису основани, обзиром да другостепени суд има овлашћење да из утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку изведе другачији правни закључак, тако да овим поступањем другостепени суд није извршио битну повреду одредаба парничног поступка. Наиме, у спорном решењу је јасно наведено да радње тужиоца у погледу неизвршавања послова за повраћај плаћене царине представљају повреду радне обавезе (тачка 1.1. изреке), док понашање тужиоца на дан 04.03.2011. године представља непоштовање радне дисциплине (тачка 1.2. изреке), што је све било предмет преиспитивања у првостепеном поступку и о чему је првостепени суд утврђивао чињенице, на основу којих је другостепени суд извео свој правни закључак.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**